

Rapport 240022

Prosjektet illustrerer at fylkeskommunal kystsoneplanlegging kan bidra til integrert kystsoneforvaltning. Dette skjer gjennom å etablere enighet om retningslinjer for kommunal arealdisponering mellom representanter for ulike statlig sektorforvaltning, fylkeskommuner og kommuner. Heller enn formuleringene i fylkesdelplandokumentet er det prosessene forut for og etter planvedtaket som er viktig. Fylkesdelplanleggingen kan synes å ha sin viktigste funksjon som en arena for etablering av nettverk der relevante aktører kan forhandle seg fram til forpliktende enighet. Dette kan skje i forbindelse med utarbeidelsen eller oppfølgingen av planen. Denne studien dokumenterer altså større betydning av fylkes(del)planleggingen enn mange tidligere studier har gjort. Den illustrerer også fleksibiliteten til planlegging etter plan- og bygningsloven, både ved at innholdet i en integrert kystsoneplanlegging varierer mellom fylker, og ved at integrert lokal kystsoneplanlegging oppnås gjennom forskjellige strategier. Innholdet i en integrert kystsoneplanlegging tilpasses ulike planleggingskontekster. Der situasjonen er preget av knapphet på arealer og tilsvarende konkurranse om arealene, etableres det enighet om en detaljert arealdisponering. Der tilgangen til arealer er større, men også behovet for næringsaktivitet, etableres det enighet om en fleksibel arealdisponering. Retningslinjer om fleksibel arealdisponering sikres gjennom en bred og inkluderende prosess med utarbeidelse av en fylkesdelplan, oppfølgingsfasen er preget av kommunalt styrte prosesser og ingen koordinert styring fra regionalt nivå. Retningslinjer om detaljert arealdisponering sikres gjennom forhandlinger i formelle nettverk styrt av fylkeskommunen i oppfølgingsfasen. Studien viser også at fylkesdelplanlegging ikke trenger å bidra til integrert kystsoneplanlegging på lokalt nivå. I et av case-fylkene er det få indikasjoner på at fylkesdelplanleggingen har bidratt til integrering.

Studien indikerer også at perioden med kommunal kystsoneplanlegging som arena for kamp mellom ulike statlige sektormyndigheter er over. Her har nok prosesser på nasjonalt nivå vært mye viktigere enn fylkesdelplanleggingen. Imidlertid viser vår studie at fylkesdelplanleggingen har bidratt til både å få etablert regional enighet tilpasset situasjonen i det enkelte fylket og til oppfølging av nasjonale retningslinjer.

Vi har sett de norske erfaringene i relasjon til andre nordsjølands erfaringer med regional kystsoneplanlegging og -forvaltning. Hovedgrunnlaget for dette er Interreg IIC-prosjektet NORCOAST 1998-2000, som ble gjennomført av regionale myndigheter i hhv. Norge, Sverige, Danmark, Skottland, England, Nederland og Tyskland. Foreløpige funn herfra peker i retning av at en kombinasjon av formell regional kystsoneplanlegging og frivillig samarbeid og nettverk på tvers av forvaltningssektorer og -nivåer ser ut til å være en viktig betingelse for å oppnå integrert kystsoneforvaltning. Dermed støtter den komparative delstudien opp under funn fra delstudien av regional og lokal kystsoneplanlegging i tre norske fylker.